

El Teatre Diví

Davant dels meus ulls va aparèixer una porta: vermella i negra, esquitxada de destells que semblaven bategar amb llum pròpia. Vaig avançar amb cura, com qui trepitja prohibit. Ningú podia sospitar que fos allí. La vaig obrir a poc a poc. Primer un peu. Després els braços. Finalment, tot el meu cos es va lliscar a l'altra banda, i la sala es va desplegar davant meu com un somni impossible.

El terra alternava rajoles blanques i negres, formant un tauler d'escacs que semblava estendre's fins a l'infinit. Grans cortines vermelles queien del sostre, suaus i pesants alhora, suspeses en un silenci que comprimí l'aire. Les parets brillaven, polides i blanques, reflectint la llum d'una manera que difuminava els límits de l'espai.

A l'esquerra, un altar de fusta fosca sostenia una escultura grega. Mirava el buit amb un gest cansat, desesperat, com si hagués renunciat fins i tot a l'esperança.

Al fons va aparèixer una altra porta: vermella i negra, destellante, idèntica a l'anterior, però diferent en la seva promesa. M'hi vaig acostar sense pensar. Aquesta vegada el meu gest no va ser curiós, sinó gairebé automàtic. Vaig creuar, deixant que el meu cos repetís la cerimònia de sempre.

A l'altra banda, un passadís interminable. Vaig caminar entre un silenci estrany, opressiu, fins que vaig notar que el terra estava cobert d'ulls oberts, tots fixos en mi. Jutjaven. Esperaven.

Al principi van ser rialles lleus, tot just un eco. Després van créixer, clares, nítides, burlant-se de cada pas que feia. Vaig posar-me a córrer. Com més accelerava, més ressonaven, multiplicant-se, devorant l'aire. La persecució no era física: era jo, atrapat en els meus propis reflexos, temerós del meu judici intern.

Aleshores va aparèixer una porta. De sobte, els ulls van deixar de riure i van començar a plorar. Llàgrimes silencioses, denses, lliscaven pel terra mentre semblava que lamentaven la meva marxa.

Davant la porta vermella i negra em vaig aturar, respirant profundament. Ningú podia sospitar que era allí, o potser tots ho sabien.

Pasat la porta s'alçaven escales infinites. Vaig començar a pujat. El terra blanc s'estenia fins a l'horitzó. Pas a pas, metre a metre, cent metres, cinc-cents... mil. No podia aturar-me; fugia de mi mateix, de tot el que coneixia.

Cada graó m'elevava més enllà de la lògica, més enllà de la por. Fins que vaig arribar al cim.

Un món blanc es desplegava davant meu: sense ulls, sense veus, sense rastres de vida. Només l'escala que s'enfilava fins al cel i la infinitud que s'obria als meus peus. La immensitat era tan pura que el cor se'm va encongir i expandir alhora.

Vaig respirar. I vaig saltar